

Arrest

nr. 210 598 van 8 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 april 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juni 2018 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor verzoeker en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te I. (Marokko) op [...]1981.

Op 23 april 2004 heeft verzoekende partij een aanvraag ingediend voor een visum kort verblijf bij de Belgische ambassade te Casablanca (Marokko), dit met het oog op toerisme.

Op 7 juni 2004 werd de afgifte van het visum geweigerd.

Op 16 augustus 2005 trad verzoeker te Meknès (Marokko) in het huwelijk met mevr. R. E. K. van Belgische nationaliteit.

Op 14 juli 2006 werd op basis van het voormelde huwelijk aan verzoeker een visum verstrekt.

Op 29 augustus 2006 diende verzoeker op basis van het voormelde huwelijk een verklaring van inschrijving in.

Op 1 februari 2007 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 20 maart 2007 werd verzoeker van ambtswege afgevoerd.

Op 15 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 8 december 2010 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 15 december 2009 ongegrond en gaf hij aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen diende verzoeker een beroep in dat bij arrest nr. 77 901 van 23 maart 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) werd verworpen omdat de beslissingen werden ingetrokken.

Op 30 augustus 2011 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend.

Op 25 november 2011 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 20 augustus 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 25 november 2011 onontvankelijk.

Op 4 februari 2015 is verzoeker te Meknès (Marokko) bij volmacht in het huwelijk getreden met mevr. F. A. van Belgische nationaliteit.

Op 10 april 2015 diende verzoeker bij de gemeente Mortsel een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van mevr. F. A.

Op 8 oktober 2015 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk in te schrijven in de registers van de burgerlijke stand.

Op 22 oktober 2015 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 12 oktober 2020.

Op 4 januari 2018 werd verzoeker in kennis gesteld van de mogelijkheid om zijn verblijf in te trekken en werd hij verzocht om de nodige documenten voor te leggen die een behoud van zijn verblijfsrecht zouden kunnen rechtvaardigen.

Op 11 april 2018 nam de gemachtigde de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21) zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater §1, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: M.

Voornaam: M.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]1981

Geboorteplaats: I.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...] MORTSEL

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1,6° van de wet van 15.12.1980

- De minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Artikel 44, §1:

- De minister of zijn gemachtigde kan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden intrekken en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Betrokkene trad op 04.02.2015 te Meknès, Marokko, bij volmacht in het huwelijk met mevrouw A., F. met Belgische nationaliteit. Betrokkene verbleef op het ogenblik van het huwelijk illegaal in België.

Betrokkene diende op 10.04.2015 bij de gemeente Mortsel een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, en dit in functie van zijn echtgenote, mevrouw A., F. Betrokkene legde ook een afschrift van zijn buitenlandse huwelijksakte voor, teneinde het huwelijk in te schrijven in de registers van de bevolking en voor eventuele overschrijving in de registers van de burgerlijke stand. Betrokkene werd op 22.10.2015 in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 12.10.2020.

Dit huwelijk werd echter nooit ingeschreven in de registers van de bevolking, noch overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

De ambtenaar van de burgerlijke stand van Mortsel nam op 08.10.2015 de volgende beslissing:

U bood ons een afschrift aan van uw buitenlandse huwelijksakte.

Op basis van het advies van de procureur des Konings hebben wij besloten om dit huwelijk niet te aanvaarden voor inschrijving in de registers van de bevolking, noch voor eventuele overschrijving in de registers van de burgerlijke stand als u overeenkomstig artikel 48 van het burgerlijk wetboek hiervoor in aanmerking komt.

Zo stelden we vast dat:

- Er een verblijfsrechtelijk voordeel voor mijnheer M.M. aan de registratie van het huwelijk verbonden is;
- Er een leeftijdsverschil is;
- Mijnheer zijn vorig huwelijk was een schijnhuwelijk;
- Het huwelijk gebeurde bij volmacht;
- Er was geen medewerking aan het onderzoek.

De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste), art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking).

- Art 27§1, eerste lid bepaalt:

“een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 W.I.P.R.”

- Art.18, wetsontduiking:

Vermits u zich tot een ander rechtssysteem wendde om aan de door het W.I.P.R. aangeduide recht te ontsnappen, kunnen we bijgevolg geen rekening houden met de feiten en handelingen zoals de voltrekking van het huwelijk en kunnen we de buitenlandse huwelijksakte voorlopig niet erkennen naar Belgisch recht.

- Art 21, openbare orde - exceptie:

“de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht, wordt geweigerd voor zover zij tot resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.”

De redenen zijn vervat in het in bijlage gevoegde advies van de Procureur des Konings.

Indien u beroep wilt aantekenen tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, dan kan u dat doen bij de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen (art. 27§1, 3de lid W.I.P.R. zegt: Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste Aanleg; art. 31§1, 3de lid W.I.P.R. : Indien de bewaarder van het register (dus de ambtenaar van de burgerlijke stand) weigert de akte te aanvaarden, kan betrokkene beroep aantekenen bij de Rechtbank van Eerste Aanleg van het arrondissement waarin het register wordt gehouden (voor u dus de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen)).

Uiteraard staat het u volledig vrij de voltrekking van dit huwelijk in België te vragen.

Als bijlage bij deze beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, was het advies van het Parket van de Procureur des Konings - Antwerpen (dd. 08.10.2015) gevoegd:

Niet erkenning buitenlands huwelijk afgesloten te Marokko op [...] 2015 tussen M. M., geboren te I. (Marokko) op [...]1981, van Marokkaanse nationaliteit en MEVR. A.F., geboren op [...]1991, van Belgische nationaliteit

Mevrouw, Mijnheer de ambtenaar van de burgerlijke stand

Ik meen dat er in casu redenen zijn om dit huwelijk te weigeren en niet over te schrijven in de registers te Morsel.

Hoewel deze huwelijksvoltrekking formeel geldig lijkt te zijn, zijn er in casu gewichtige en overeenstemmende omstandigheden die wijzen op een schijnhuwelijk:

- Verblijfsrechtelijk voordeel voor de man:

Meneer verblijft op dit ogenblik illegaal in het land.

Meneer vroeg op 23.04.2004 een visum kort verblijf (toerisme) aan bij de Belgische ambassade te Casablanca, Marokko. Borgsteller betrof de heer E.B.M. ([...]). Het visum werd hem op 07.06.2004 geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken omdat er onvoldoende garanties waren dat meneer zou terugkeren naar zijn thuisland nu hij aldaar geen winstgevende activiteiten uitoefende. Bovendien bleek de garant niet over voldoende inkomsten te beschikken.

Een tweede visumaanvraag ingediend op 24.09.2004 werd zonder voorwerp verklaard.

Meneer trad op 16.08.2005 te Meknes (Marokko) in het huwelijk met de Belgische mevrouw E. K.R.. Met dit huwelijk opende zij het verblijfsrecht voor meneer, die op 09.02.2006 een visum gezinshereniging vroeg bij de Belgische ambassade. Het visum werd op 14.07.2006 goedgekeurd door de Dienst Vreemdelingenzaken en meneer werd op 29.08.2006 ingeschreven in het vreemdelingenregister en geregistreerd als verblijvende te Nielstraat 43 in Boom; het adres van zijn echtgenote en diens gezin (ouders, 4 zussen en 4 broers). Meneer diende een bijlage 19 (Aanvraag voor een verklaring van inschrijving) in als echtgenoot van mevrouw E.K.. Een beslissing betreffende dit verzoek werd op 15.09.2006 voorlopig uitgesteld naar aanleiding van een bijkomend onderzoek. Na een negatieve woonstcontrole (en aangifte schijnhuwelijk door betrokkene - zie bijlagen) kreeg meneer op 01.02.2007 een bijlage 20 (Beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten) betekend. Op 20.03.2007 werd meneer van ambtswege afgevoerd.

Op 15.12.2009 diende de heer M. een regularisatieaanvraag art.9bis in te Antwerpen. Daarin verklaarde hij "Dat de relatie met zijn echtgenote evenwel niet goed verliep. Zij hebben enkele maanden samengewoond totdat zijn echtgenote hem de deur wees." Het regularisatieverzoek werd op 08.12.2010 evenwel ongegrond bevonden door de Dienst Vreemdelingenzaken, met bevel om het grondgebied te verlaten. Betekening vond plaats op 30.08.2011. Betrokkene tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de RVV (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen), maar deze oordeelde bij arrest nr. 77.901 van 23.03.2012 om de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring te verwerpen.

In tussentijd diende de heer M. op 25.11.2011 nog een regularisatieaanvraag art.9bis in te Antwerpen. Dit verzoek werd op 20.08.2012 echter onontvankelijk bevonden, met een bevel om het grondgebied te verlaten. Mevrouw A. werd in de aanvraag niet vermeld.

Uit het rijksregister blijkt dat de heer M.sinds 20.04.2015 geregistreerd staat als verblijvende te [...] 2640 Mortsel; het adres waar mevrouw A. een maand voordien ging wonen.

Via de erkenning van het buitenlands huwelijk met een Belgische onderdaan kan hij uiteindelijk een verblijfsrecht in België bekomen;

- Leeftijdsverschil:

Meneer is 10 jaar ouder dan mevrouw. Ofschoon dit leeftijdsverschil als alleenstaand feit niet hoeft te verwonderen vormt dit element in combinatie met andere elementen wel degelijk een aanwijzing dat dit huwelijk er niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen;

- Vorig huwelijk van meneer was een schijnhuwelijk:

Trad op 16.08.2005 te Meknes (Marokko) in het huwelijk met de Belgische mevrouw E.K.R.. Met dit huwelijk opende zij het verblijfsrecht voor meneer, die op 09.02.2006 een visum gezinshereniging vroeg bij de Belgische ambassade. Het visum werd op 14.07.2006 goedgekeurd door de Dienst Vreemdelingenzaken, en meneer werd op 29.08.2006 ingeschreven in het vreemdelingenregister en geregistreerd als verblijvende te [...] in Boom; het adres van zijn echtgenote en diens gezin (ouders, 4 zussen en 4 broers). Na een negatieve woonstcontrole (en aangifte schijnhuwelijk door betrokkene - zie bijlagen) kreeg meneer op 01.02.2007 een bijlage 20 (Beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten) betekend. Op 20.03.2007 werd meneer van ambtswege afgevoerd. Dit wijst erop dat betrokkenen quasi niet hebben samengewoond en er geen huwelijksbeleving was binnen dit koppel.

- Huwelijk bij volmacht:

Meneer was zelf niet aanwezig op de huwelijksplechtigheid. Hij gaf hiertoe volmacht, wellicht omdat hij anders niet meer zou kunnen terug keren naar België gezien hij hier op dit ogenblik illegaal verblijft. Het feit dat hij zelf niet aanwezig was op de huwelijksplechtigheid toont aan dat dit huwelijk voor hem enkel een vodge papier is dat hem aan een verblijf moet helpen. Normaal gesproken is het huwelijk een heuglijke dag waarop men zelf absoluut aanwezig wil zijn;

- Geen medewerking aan het onderzoek:

Betrokkenen konden niet op hun adres worden aangetroffen. De politie bood zich tot vier maal aan doch zonder resultaat. Om die redenen kon het gebruikelijk onderzoek niet plaatsvinden.

De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art.21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste), art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking);

U gelieve dit huwelijk niet te aanvaarden en zowel de dienst Mortsel, de Dienst Vreemdelingenzaken als partijen in kennis te stellen van mijn negatief advies door middel van een kopie van deze brief.

Gelieve mijn ambt onverwijld in kennis te stellen indien betrokkenen zich opnieuw zouden aanbieden ter erkenning van hun huwelijk.

Uiteraard sluit dit het recht van partijen niet uit om een huwelijksaangifte naar Belgisch recht te doen op voorlegging van de vereiste documenten.

Op 13.04.2017 bevestigde het Parket van de Procureur des Konings te Antwerpen dat noch betrokkene, noch mevrouw A.F. beroep hadden aangetekend tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en derhalve instemden met de genomen beslissing van 08.10.2015.

Uit voorgaande blijkt dus dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap en dat betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen door valse informatie te verstrekken, omdat de huwelijksakte van doorslaggevend belang was om het verblijfsrecht te bekomen.

Vandaar dat overeenkomstig artikel 42 quater §1, 6° van de wet van 15.12.1980, heden een einde moet worden gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Gelet op het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het voornoemde huwelijk te erkennen.

Overeenkomstig artikel 42quater van de wet van 15.12.1980 dient rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met haar land van oorsprong.

Op 21.12.2017 stuurde de DVZ een brief naar de stad Antwerpen om ons de nodige gegevens hieromtrent mee te delen. Deze brief werd hem dd. 04.01.2018 betekend en op 26.01.2018 werden de volgende bewijsstukken voorgelegd:

- Attest i.v.m. zwangerschapsbehandeling (intra-uteriene inseminatie en stimulatie) van A., F. (ZNA Middelheim, geen datum ingevuld);
- Attest OCMW Mortsel - verklaring dat betrokkene geen steun of leefloon ontvangt (dd. 24.01.2018);
- Attest van tewerkstelling 38 u / week van 05.04.2017 tot datum van het attest (Accent, dd. 04.01.2018);
- Loonbrieven betrokkene (Accent, periode 02.10.2017 - 07.01.2018);
- Aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen (dd.11.04.2016, inkomstenjaar 2014);
- Aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen (dd.19.09.2016, inkomstenjaar 2015);
- Aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen (dd.16.11.2017, inkomstenjaar 2016);
- Attest van inburgering: Maatschappelijke oriëntatie, Nederlands niveau A1 - Breakthrough, mondeling en schriftelijk, Nederlands niveau A2 - Waystage, mondeling en schriftelijk (Agentschap integratie en Inburgering - provincie Antwerpen, dd.05.10.2016);
- Aankoopbewijs van auto (DS Mobile, dd.12.12.2017);
- Ingevulde vragenlijst en contract gegevens i.v.m. verzekering auto (AON Belgium, dd.13.12.2017);
- Bevestiging boeking vlucht (Brussel-Sais/Fez op 01.09.2017, Sais/Fez-Brussel op 23.09.2017) en instapkaarten voor de heer M., Mohamed en mevrouw A., F. (TUI fly service);
- Ontvangstbewijs inschrijving register kluswoning (de ideale woning c.v., dd. 10.01.2018);
- Reserveringsbevestiging Best Western Plus the President Hotel te Istanbul Turkije voor periode 01.02.2018 tot 07.02.2018 voor 2 personen (Booking.com);
- Boeking vlucht (Brussel-Istanbul op 01.02.2018, Istanbul-Brussel op 07.02.2018) voor de heer M., Mohamed en mevrouw A., F. (Turkish Airlines).

Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (Attest van Immatriculatie, dd. 27.04.2015) bekijken blijkt dat deze in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft en daar opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Het feit dat het huwelijk bij volmacht voltrokken werd en dat een familielid van betrokkene zijn plaats innam bij de plechtigheid, wijst erop dat betrokkene nog nauwe familiebanden heeft met zijn land van herkomst.

Ook de leeftijd en gezondheidstoestand van betrokkene houdt geen risico in om terug te keren naar het land van herkomst. Aangezien betrokkene op economisch actieve leeftijd is en aan de slag is, is het redelijk aan te nemen dat zijn leeftijd een terugkeer naar het land van herkomst hem niet hindert.

De gezinssituatie spreekt voor zich: het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en dus onder valse voorwendselen afgesloten. Het in Marokko afgesloten huwelijk werd in België niet erkend en niet geregistreerd. Het feit dat betrokkene zelf niet aanwezig was op de huwelijksplechtigheid, is een bijkomend argument dat dit huwelijk afgesloten werd met oog op het bekomen van een verblijfsdocument.

Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van gezinsleven. (Arr. RVV, nr. 189065, 28.06.2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er een beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM").

Betrokkene legde een attest i.v.m. een zwangerschapsbehandeling van mevrouw A. voor. Dit document is echter niet gedateerd. Het is dus niet duidelijk of de behandeling daadwerkelijk heeft plaatsgevonden

en wanneer. Ook het resultaat ervan is niet gekend. Derhalve toont dit document niet aan dat het huwelijk werd afgesloten teneinde een gezin te stichten.

Met het voorleggen van vliegtuigticketten en hotelreserveringen, toont betrokkene welliswaar aan dat hij met mevrouw A. samen gereisd zou hebben, doch dit kan niet beschouwd worden als een bewijs van een duurzame relatie tussen betrokkene en mevrouw A..

Wat betreft de economische situatie legt betrokkene een attest van tewerkstelling, loonbrieven, drie aanslagbiljetten personenbelasting en aanvullende belastingen en een attest van het OCMW Mortsel voor. Een tewerkstelling getuigt niet van een zekere mate van integratie die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou kunnen staan. Immers tewerkstelling is een noodzakelijkheid om te kunnen voorzien in bestaansmiddelen om een min of meer menswaardig leven te kunnen leiden. Betrokkene kan zijn werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene verschillende documenten voor. Uit de deelcertificaten Nederlands tweede taal en het attest van inburgering dd. 05.10.2016 blijkt dat betrokkene deze lessen gevolgd heeft. Het volgen van deze cursussen is verplicht. Het kennen van de regiotaal is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Bijgevolg toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

Betrokkene legt een attest van inschrijving in het register kluswoning van de Ideale Woning c.v. Echter, het hebben van een dak boven het hoofd behoort tot de basisbehoeften om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven.

Betrokkene legt verder nog een bewijs van aankoop en verzekering van een wagen voor. Het bezitten van een voertuig en een autoverzekering, dewelke verplicht is in België, kan niet beschouwd worden als een bewijs van sociale integratie. Bijgevolg bewijzen al deze documenten niet dat betrokkene op een manier geïntegreerd is in het Rijk dat het het intrekken van het verblijf in de weg staat.

Er dient tot slot andermaal op gewezen te worden dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België, en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet worden, al dan niet opgebouwd werden onder valse voorwendselen.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België.

De uitzonderingsgronden overeenkomstig art. 42quater, §4,1°, 2°, 3° en 4° zijn niet van toepassing, gezien het verblijfsrecht wordt ingetrokken op basis van artikel 42 quater, §1, 6°.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Zijn F-kaart dient te worden gesupprimeerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 44 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort de wet van 29 juli 1991).

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing schendt de criteria van artikel 44§1 vreemdelingenwet.

1.

Er wordt geen enkel bewijs voorgelegd of motief aangehaald dat valt onder de criteria 'valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten of fraude of andere onwettige middelen' gebruikt om het verblijf te verkrijgen.

Het gaat om specifieke wettelijke begrippen die niet naar willekeur kunnen ingevuld worden.

Geen enkel van de gehanteerde motieven valt onder deze criteria.

2.

De bestreden beslissing verwijst naar de bewering dat het om een schijnhuwelijk zou gaan en steunt zich hiervoor op de beslissing van de ambtenaar te Morsel en op het advies van de procureur.

Deze beslissing en dit advies zijn geen bewijs dat het om een schijnhuwelijk zou gaan. Het gaat enkel om een niet erkenning van het huwelijk. Het huwelijk werd nooit ontbonden of vernietigd als schijnhuwelijk. Schijnhuwelijk en niet erkenning van een huwelijk zijn twee onderscheiden wettelijke gegevens. Maar zelfs zo hieruit het bewijs van schijnhuwelijk zou afgeleid worden, quod non, valt dit niet onder één van de criteria van artikel 44 §1 vreemdelingenwet. Verzoeker heeft geen enkele valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of fraude gepleegd of een ander onwettig middel gebruikt.

Verzoeker heeft steeds zeer eerlijk en open gecommuniceerd over zijn verleden en over zijn nieuwe relatie; hij heeft nooit iets verborgen, laat staan vervalst of aan enige misleiding gedaan. De bestreden beslissing toont nergens aan wat van de vermelde feitelijkheden nu precies zou moeten doorgaan als beantwoordend aan één van de vermelde criteria.

Alle gegevens waren overigens gekend bij verwerende partij toen de F-kaart werd uitgereikt, en toen is op geen enkele wijze hiervan een probleem gemaakt.

Verzoekers werden gehoord op 4.12.2015 mbt schijnhuwelijk (zie stuk) maar nooit vervolgd zodat ervan kan worden uitgegaan dat het parket in 2015 zelf oordeelde dat er geen strafinbreuk was.

3.

Het is onduidelijk, en onbegrijpelijk, dat 2,5 jaar na datum plots wel een probleem gemaakt wordt, maar dit met duidelijke schending van het redelijkheidscriterium en van de criteria van artikel 44§1 vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing maakt een motief (laatste paragraaf pagina 3) van het feit dat het parket op 13.4.2017 (een jaar geleden !) bevestigde dat verzoeker geen beroep heeft aangetekend tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Morsel, en 'derhalve instemden met de genomen beslissing van 8.10.2015'.

Dit motief is niet afdoende. Verzoeker werd op 22.10.2015 in het bezit gesteld van een F-kaart. Hij meende dan ook dat er geen probleem was en zijn toenmalige advocaat adviseerde om geen beroep in te stellen. Verzoeker heeft nooit ingestemd met de genomen beslissing.

Verzoeker kan alsnog beroep instellen tegen die beslissing en doet dit thans ook. Er is inderdaad geen wettelijke termijn bepaald binnen dewelke dat beroep moet ingesteld worden.

4.

De bestreden beslissing faalt ook waar het, door overname van de beslissing van de ambtenaar en van het advies van de procureur, stelt dat het vorig huwelijk van verzoeker een schijnhuwelijk was. Dit is onjuist en alleszins niet bewezen. Het vorig huwelijk werd ontbonden door het echtscheidingsvonnis van 12.1.2010 op basis van één jaar feitelijke scheiding. Dit huwelijk werd nooit vernietigd als een schijnhuwelijk.

Bovendien faalt dit argument van het vorige schijnhuwelijk eveneens daar dit dateert van 2005 met echtscheidingsvonnis in 2010, en de verlovings van 2014 met en het huwelijk van 2015 met mevrouw A.

F. dateren van ruim vijfjaar later. Uit het beweerde schijnhuwelijk van 2005 kan geen argument geput worden om te stellen dat tien jaar later 'opnieuw' een schijnhuwelijk zou aangegaan zijn.

Uit de gevoegde verklaringen van beide verzoekers naar aanleiding van het onderzoek naar het huwelijk blijkt overigens dat de beslissing van de ambtenaar en het advies van het parket erg eenzijdig zijn; de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote zijn zeer geloofwaardig en gelijklopend, en bevestigen de realiteit van hun huwelijk. Zo is er bijvoorbeeld aan het huwelijk van 2015 een verloving in 2014 voorafgegaan.

Bovendien bewijst de huidige situatie dat verzoeker en zijn echtgenote een effectief huwelijk vormen; er was een groot huwelijksfeest te Zwijndrecht met veel volk en een fotograaf; zij wonen de ganse tijd samen, verzoekster probeert via zwangerschapsbehandeling in verwachting te geraken, zij hebben een auto gekocht, zij hebben samen diverse reizen gemaakt, verzoeker en zijn echtgenote hebben beiden een fulltime job...

*De beslissing schendt de criteria van artikel 44 §1 vreemdelingenwet.
Tweede onderdeel,*

Wat betreft de beoordeling van de gelijklopende voorwaarden van artikel 42 quater §1 laatste alinea en artikel 44 §2 faalt de beslissing eveneens.

1.

Er wordt opgemerkt dat de beslissing spreekt over een brief in dat kader naar de stad Antwerpen, terwijl het over de stad Morselt gaat.

Verzoeker maakt op dat punt voorbehoud.

2.

Verzoeker heeft maar liefst 14 bewijsstukken ingediend.

Zoals reeds in het feitelijk gedeelte vermeld worden deze bewijsstukken niet op een redelijke en objectieve wijze beoordeeld. De lezing van de motivering maakt duidelijk dat welke bewijsstukken verzoeker ook zou voorgebracht hebben, voor elk bewijsstuk wel een 'motief zou gevonden zijn om het niet als afdoende te weerhouden.

De vooringenomenheid is opvallend. De vooringenomenheid is ook duidelijk ingegeven door het beweerde schijnhuwelijk, terwijl de bewijsstukken te beoordelen in het kader van vermelde artikels, moeten beoordeeld worden op zich en los van de redenen waarom het verblijf wordt geweigerd.

De minister moet 'rekening houden' met die criteria, en dit is geen louter formele kwestie, zoals het hier wordt toegepast, maar een zelfstandig te beoordelen onderdeel van de beslissing.

Vermelde criteria zijn in de wet ingeschreven vanuit de ratio legis dat zo er in hoofde van betrokkene tegenindicaties zijn voor het intrekken van het verblijf, het verblijf niet mag ingetrokken worden. Het zijn criteria die in het belang en in het voordeel van betrokkene zijn ingesteld omdat het intrekken van een toegekend verblijf een drastische maatregel is. Zoals verder zal blijken worden deze criteria door de bestreden beslissing niet als tegenindicaties voor het intrekken van het verblijf in België toegepast, maar wel als 'indicaties' dat hij toch terug in Marokko zou kunnen leven.

De bestreden beslissing maakt hier een toepassing die formeel in strijd is met de wettelijke bepalingen.

3.

Wat betreft de duur van het verblijf houdt de beslissing enkel rekening met de 'legale' verblijfsduur. Dit is niet het criterium van de wet. De wet spreekt over 'verblijfsduur' en niet over 'legale verblijfsduur'. De beslissing voegt aan de wet een voorwaarde toe die niet in de wet staat.

De ganse duur van het verblijf moet bijgevolg in aanmerking worden genomen. De beslissing neemt als vertrekpunt het attest van immatriculatie van 27.4.2015, en stelt dat verzoeker bijgevolg 'een relatief korte periode' in België verblijft, en het redelijk is te denken dat hij nog banden heeft met Marokko.

De realiteit is dat verzoeker sedert 29.8.2006 in België verblijft en dit ononderbroken; hij is nooit teruggekeerd naar Marokko. Het gaat bijgevolg om een verblijfsduur van ongeveer 12 jaar. Deze realiteit bleek trouwens ten overvloede uit het administratief dossier, waarin ook de inschrijving in augustus 2006, en de regularisatieverzoeken van 2009 en 2011 en de procedure bij de RvV in 2012 zijn opgenomen.

4.

Wat betreft de leeftijd van verzoeker wordt gesteld dat hij op een economisch actieve leeftijd is en 'aan de slag is', zodat het redelijk is dat zijn leeftijd een terugkeer niet hindert.

Verzoeker is geboren in 1981 en thans 37 jaar oud. Het gegeven dat hij deze ouderdom heeft wordt volledig losgekoppeld van het feit dat hij al geruime tijd in België werkt, maar dit wordt integendeel tegen verzoeker gebruikt. Het is precies deze economisch actieve leeftijd die evenzeer, gezien zijn tewerkstelling, als een argument pro verzoeker dient geïnterpreteerd worden. De wet stelt nergens dat de leeftijd moet geïnterpreteerd worden vanuit 'het niet hinderen van terugkeer'; de vraag is overigens hoe deze twee gegevens aan mekaar kunnen gekoppeld worden.

5.

Wat betreft de gezinssituatie stelt de beslissing: 'spreekt voor zich', want het huwelijk zou enkel gericht geweest zijn op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel, enzovoort.

Opnieuw miskent de beslissing dat een autonome beoordeling van de actuele gezinssituatie dient gemaakt te worden; deze beoordeling kan niet geschieden op basis van de criteria die tot de intrekking zelf leiden (artikel 44 § 1), maar moet betrekking hebben op de eigen criteria van de artikels 42 quater §1 laatste alinea en artikel 44 § 2.

In verband met het huwelijk uit 2015 wordt als argument gesteld dat verzoeker zelf niet aanwezig was en het huwelijk bij volmacht werd gesloten. Daar is niets illegaals aan. Dit is toegelaten volgens de Marokkaanse wet. Er werd evenwel wel een huwelijksplechtigheid gehouden, niet in Marokko, maar een groot huwelijksfeest in België. Verzoeker voegt hierbij de foto's van dat huwelijksfeest en de kosten; er werd een zaal gehuurd, vele gasten uitgenodigd, enzovoort, (zie stukken)

Hoger in de beslissing werd ook gesteld dat het vorige huwelijk van verzoeker een schijnhuwelijk was. Dit is onjuist en wordt door niets bewezen. Het vorige huwelijk werd op normale wijze ontbonden door een echtscheidingsvonnis van 12.1.2010, en werd niet als een schijnhuwelijk vernietigd, (zie stuk)

Het gegeven op zich dat het beweerde schijnhuwelijk van tien jaar eerder als uitgangspunt wordt genomen, is op zich een reden om de hier bestreden beslissing te vernietigen. Het uitgangspunt moet zijn de huidige gezinssituatie.

De overige 'beoordelingen' in verband met de gezinssituatie missen objectiviteit daar zij duidelijk beïnvloed zijn door de premisse van het schijnhuwelijk.

De beslissing stelt louter dogmatisch dat het feit dat betrokkenen samenwonen 'niet beschouwt wordt als een bewijs van gezinsleven' en als 'motief wordt dan verwezen naar een arrest van de RvV. Dit motief is niet aanvaardbaar; wat moet dan wel als bewijs van gezinsleven beschouwd worden? Verzoeker woont samen met zijn echtgenote op een appartement en zij leven er als man en vrouw. Samenleven is precies één van de basiscriteria voor een gezinsleven. De verwijzing naar een arrest van de RvV dat geen precedentwaarde heeft, en dan nog eenzijdig en los van de context geïnterpreteerd wordt, is in dit kader evenmin een overtuigend motief.

De beslissing stelt eveneens dogmatisch dat het feit dat verzoeker en zijn echtgenote bewijzen voorleggen dat zij diverse reizen samen hebben gedaan, aantoonst 'dat zij samen hebben gereisd', doch niet kunnen beschouwd worden als bewijs van duurzame relatie. Ook dit motief is op zich niet

aanvaardbaar. Met dergelijke dogmatische redeneringen kan elk bewijs verworpen worden. Het behoort integendeel tot de elementen van een normaal gezinsleven dat de partners samen op reis gaan.

Verzoeker had ook een attest neergelegd van een zwangerschapsbehandeling van zijn echtgenote. De bestreden beslissing stelt dat dit document niet gedateerd is, dat het niet duidelijk is of de behandeling daadwerkelijk heeft plaatsgevonden en wanneer, en dat ook het resultaat ervan niet gekend is, en dat het derhalve niet aantoonbaar dat het huwelijk werd afgesloten teneinde een gezin te stichten.

Verzoeker kan dergelijk motief niet aanvaarden als afdoende. Het is niet aanvaardbaar dit attest dat betrekking heeft op een handelswijze van verzoeker en zijn echtgenote in tempore non suspecto, met vermelde motieven wordt verworpen. Dit is een ernstige aangelegenheid. Voor de goede orde voegt verzoeker stukken van het ZNA waaruit blijkt dat er raadplegingen waren vanaf 7.3.2018, dus ruim voor datum van de hier bestreden beslissing.

Ten overvloede voegt verzoeker nog een attest van V. (werkgever echtgenote verzoeker) waaruit blijkt dat de echtgenote van verzoeker een grote zin voor verantwoordelijkheid heeft en vertrouwen uitstraalt en dat zij regelmatig vertelt 'over haar gezinsleven en kinderwens'.

Tegen die achtergrond is het vermelde motief erg kwetsend.

6.

Verzoeker heeft, wat het aspect economische situatie betreft, bewijzen neergelegd van zijn tewerkstelling.

De bestreden beslissing stelt dat dit 'niet getuigt van een zekere mate van integratie die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou staan'. 'Immers tewerkstelling is een noodzakelijkheid om te kunnen voorzien in bestaansmiddelen om een min of meer menswaardig leven te kunnen leiden. Betrokkene kan zijn werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.'

De beslissing miskent de werkelijke bestaansredenen van het criterium 'economische situatie' in vermelde artikels. Het is geen criterium om de terugkeer te motiveren, maar dient wel nagegaan te worden om de integratie in België te beoordelen. De bewezen tewerkstelling van concludant en dit reeds geruime tijd is een element dat in zijn voordeel dient beoordeeld te worden.

Bovendien is de inschatting erg betwistbaar; het is niet omdat tewerkstelling inderdaad noodzakelijk is om te kunnen leven, deze ook een realiteit is. Verzoeker heeft hier hard op ingezet om te kunnen werken. Bovendien zou hij hebben kunnen terugvallen op de vaste tewerkstelling van zijn echtgenote, wat hij niet gedaan heeft. Ook dit gegeven weerlegt het motief dat louter op algemeenheden steunt, en geen specifieke beoordeling inhoudt.

7.

Wat de sociale en culturele integratie betreft hanteert de bestreden beslissing opnieuw dezelfde foute logica en miskent het de noodzaak om redelijk en objectief te oordelen.

Te buiten gelaten of de wet 'deze cursussen' verplicht, quod non, dienen de gevolgde inburgering en taalcursussen in het voordeel van verzoeker gewaardeerd te worden. Stellen dat deze elementen niet aantonen dat verzoeker op een 'bijzondere manier' geïntegreerd is, is opnieuw in strijd met de criteria van de wet. Nergens vereist deze een 'bijzondere' manier van integratie, te buiten gelaten wat dat begrip ook mag betekenen.

Ook stellen dat verzoeker geen 'grote moeite' doet om te integreren is volkomen in strijd met de neergelegde documenten van inburgering, taal en tewerkstelling. Tewerkstelling is, zoals verwerende partij weet, de uitgelezen vorm van integratie in deze maatschappij.

De bestreden beslissing negeert dit blijkbaar vanuit de vooropstelling dat welk argument verzoeker ook aanhaalt, er geen enkel van kan en mag aanvaard worden. Op zich is dit een negatie van de criteria van de wet.

Ook het gegeven dat verzoeker een 'klus'woning heeft aangevraagd, een auto heeft gekocht en deze heeft laten verzekeren, wordt genegeerd, met de vermelding dat dit niet kan beschouwd worden als sociale integratie.

Een 'klus'woning van de Ideale Woning cv, die betrokkenen zelf dienen in te richten ('klussen') is mogelijk een beste bewijs van integratie in deze Belgische maatschappij van klussers, (zie stuk Ideale Woning, achterzijde waar uitgelegd wordt wat een 'klus'woning is).

Een verzekerde auto is een ander bewijs. Stellen dat elke auto moet verzekerd worden is naast de kwestie. Het gaat er om dat de aankoop van een auto wijst op de wil om hier te leven, en dus te integreren.

Verzoeker heeft nog diverse andere stukken voorgebracht in verband met integratie (zie inventaris) waarmee geen rekening is gehouden. Het gaat om gemeenschappelijke aankopen, gemeenschappelijke rekening bij Belfius, enzovoort.

8.

Om dan toch alles te weerleggen stelt de bestreden beslissing dat alle eventueel verworven belangen werden opgebouwd 'onder valse voorwendsels'.

Deze passage is de beste aanduiding dat de beslissing de criteria van vermelde artikels volledig negeert, daar deze op zich dienen beoordeeld te worden, los van de beweerde elementen ('de valse voorwendsels'), quod non, van artikel 44 §1 vreemdelingenwet.

9.

Verzoeker wijst er nog op dat de motivering ook faalt door de diverse door verzoeker voorgebrachte bewijzen niet in hun geheel te beoordelen tegen de achtergrond van de door de wet bepaalde criteria. De bewijzen en elementen worden los van mekaar verworpen, alsof verzoeker een persoon is die met losse onderdelen in de maatschappij evolueert."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Het onderzoek naar het respect voor de materiële motiveringsplicht en naar het afdoende karakter van de motieven gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling:

Artikel 44 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden intrekken en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Verzoeker stipt aan dat de bestreden beslissing steunt op het feit dat zijn huwelijk met Mw. A.F. om een schijnhuwelijk zou gaan, waarbij de gemachtigde zich steunt op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 8 oktober 2015 om de buitenlandse huwelijksakte niet te erkennen en op het advies van het parket van de procureur des Konings te Antwerpen van dezelfde datum. Hij betwist het feit dat hij een schijnhuwelijk is aangegaan en wijst erop dat deze beslissing en dit advies gekend waren door de gemachtigde toen die de instructie heeft gegeven een F-kaart te verstrekken, die hij kreeg op 22 oktober 2015. Op dat ogenblik maakte de gemachtigde geen punt van dit advies en van de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Verzoeker acht het dan ook onduidelijk en onbegrijpelijk dat 2,5 jaar later de gemachtigde zich plots wel steunt op deze elementen. Waar de gemachtigde erop wijst dat verzoeker de beslissing van 8 oktober 2015 niet heeft aangevochten en daarom zou geacht worden ermee in te stemmen, volgt verzoeker niet. Hij herhaalt dat hij ondanks deze beslissing, op 22 oktober 2015 in het bezit werd gesteld van een F-kaart. Hij was bijgevolg van oordeel dat er geen probleem was en zijn toenmalige advocaat zou hem geadviseerd hebben om geen beroep in te stellen.

De Raad stelt vast dat verzoeker een punt heeft waar hij onderstreept dat hij ondanks de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en het advies van het parket van de procureur des Konings, die reeds dateren van 8 oktober 2015, en waarnaar de bestreden beslissing in extenso verwijst, toch een F-kaart heeft ontvangen op 22 oktober 2015. De Raad acht het dan ook niet onaannemelijk dat verzoeker uit die chronologie van de feiten heeft afgeleid dat dit oordeel van de ambtenaar van de burgerlijke stand en dit advies van het parket bij de gemachtigde kennelijk geen aanleiding hebben gegeven tot de weigering van het verblijfsrecht voor verzoeker en hij dus niet de noodzaak zag die beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand aan te vechten. De Dienst Vreemdelingenzaken is immers niet verplicht het oordeel van de ambtenaar van de burgerlijke stand te volgen nu elke overheid bevoegd is om een akte al dan niet te erkennen (principe van de plano erkenning zoals neergelegd in artikel 27 van het WIPR). Verweerder gaat hieraan voorbij in de nota met opmerkingen.

Het is de gemachtigde uiteraard toegestaan om na het erkennen van een verblijfsrecht over te gaan tot de intrekking ervan indien hij ervan overtuigd is dat verzoeker onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf, doch de motieven van de bestreden beslissing moeten verzoeker wel toestaan te begrijpen waarom hetzelfde advies van het parket en dezelfde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 8 oktober 2015 meer dan twee jaar voor het nemen van de bestreden beslissing destijds geen aanleiding gaven tot de weigering van het verblijf en diezelfde elementen thans wel aanleiding geven tot de intrekking of beëindiging ervan. De verzoeker kan gevolgd worden dat dit op geen enkele wijze blijkt uit de bestreden beslissing. In de nota stelt verweerder dat verzoeker de gemachtigde zou verwijten eerder in het bezit gesteld te zijn van een F-kaart en daarmee de kritiek niet gericht zou zijn tegen de in casu bestreden beslissing. Verweerder geeft hiermee klaarblijkelijk een lezing van het onderdeel van het middel dat daarin geen enkele steun vindt. Verder stelt verweerder in de nota nog dat verzoeker geen belang zou hebben bij dit onderdeel van het middel nu verzoeker voordeel zou gehaald hebben uit het feit dat hij door het verstrekken van valse informatie een F-kaart zou bekomen hebben. Hij verwijst naar artikel 42quater, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet dat duidelijk voorziet in de mogelijkheid een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de unie die zelf geen unieburger zijn binnen de 5 jaar na de erkenning van het recht op verblijf. Hierbij merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen duidelijkheid verschaft of het verblijf van verzoeker wordt beëindigd, zoals de titel stelt, of wordt ingetrokken waar de gemachtigde immers motiveert *“gezien het geheel van bovenstaande elementen wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken”*. De rechtsgevolgen van een beëindiging (ex nunc) of een intrekking (ex tunc) zijn wel degelijk verschillend, en in geval van intrekking moet het verblijfsrecht geacht worden nooit te hebben bestaan wat buitengewoon verstrekkende gevolgen heeft. Een rechtsonderhorige die geconfronteerd wordt met een beslissing die diens verblijfsrecht beëindigt dan wel intrekt heeft het recht op een afdoende gemotiveerde beslissing die duidelijk maakt waarom de gemachtigde met kennis van de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en het advies eerst overging tot het erkennen van een verblijfsrecht, om het pas twee en een half jaar later op basis van dezelfde elementen in te trekken, dan wel te beëindigen. Het feit dat de gemachtigde voor een beëindiging 5 jaar tijd heeft, doet hieraan geen afbreuk.

Geheel ten overvloede merkt de Raad bovendien op dat de gemachtigde zich voor een beëindiging van het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn enkel op artikel 42quater, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet mag beroepen, als *“de minister of zijn gemachtigde [...] het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in[trekt].”* In casu is de “begeleide of vervoegde burger van de Unie” de Belgische referentiepersoon Mw. A.F. Er ligt evenwel geen intrekking van haar verblijfsrecht voor overeenkomstig artikel 44, wat ook

niet kan gezien haar Belgische nationaliteit. Het verweer doet dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat de motieven niet afdoende zijn gezien het gewicht van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt aanvaard.

Verder wijst verzoeker erop dat hij tal van stukken heeft voorgelegd in het kader van de gelijkkluidende voorwaarden van artikel 42quater, § 1, laatste lid en artikel 44, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij vervolgt dat de minister of gemachtigde moet rekening houden met die “criteria” en dit geen louter formele kwestie is, maar is ingeschreven in de wet vanuit de ratio legis dat zo er in hoofde van betrokkene tegenindicaties zijn voor het intrekken van het verblijf, het verblijf mogelijks niet mag worden ingetrokken. Verzoeker meent dat die elementen waarmee rekening moet worden gehouden niet als eventuele tegenindicaties voor het intrekken van het verblijf in België zijn toegepast, maar enkel in het licht van een terugkeer naar Marokko en dus in strijd met de wettelijke bepaling. Verzoeker gaat dan verder in op het feit dat de actuele gezinssituatie moet beoordeeld worden in het licht van artikel 44, § 2 van de Vreemdelingenwet waarbij hij onder meer wijst op het feit dat hij en Mw. A.F. diverse reizen hebben gemaakt en op het feit dat ze een attest van een zwangerschapsbehandeling hebben voorgelegd. Hij stipt eveneens aan dat met andere elementen zoals bewijzen van gemeenschappelijke aankopen en een gemeenschappelijke bankrekening geen rekening is gehouden. Daarnaast legde verzoeker bewijzen voor van zijn tewerkstelling, waarbij de gemachtigde wederom de economische situatie in het licht heeft beoordeeld van een terugkeer, terwijl dit had moeten worden beoordeeld in het licht van de integratie. Bovendien betwist verzoeker de inschatting dat de tewerkstelling niet meer is dan noodzakelijk om een min of meer menswaardig leven te leiden. Hij wijst erop dat hij hard heeft ingezet op deze tewerkstelling en zich niet heeft vergenoegd met het terugvallen op de tewerkstelling van Mw. A.F. Verzoeker betwist dan ook dat hij geen moeite gedaan zou hebben om zich te integreren in de maatschappij waarbij hij eveneens verwijst naar de gevolgde taalcursussen. Waar de gemachtigde concludeert dat geen rekening kan gehouden worden met de economische, sociale en culturele integratie omdat dit “al dan niet” is opgebouwd onder valse voorwendselen, herhaalt verzoeker dat de “criteria” waarmee rekening moet worden gehouden in het licht van artikel 44, § 2 van de Vreemdelingenwet “los” moeten worden beoordeeld van het bepaalde onder artikel 44, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt hieromtrent vast dat uit artikel 44, § 2 van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de voormelde elementen van de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong moeten worden beoordeeld *“wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen”*. Dit houdt in dat de gemachtigde moet rekening houden met deze elementen, zelfs als de gemachtigde op grond van artikel 44, § 1 van de Vreemdelingenwet meent dat er gebruik gemaakt is van valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten of fraude of andere onwettige middelen, alvorens het verblijf in te trekken. Hetzelfde geldt mutatis mutandis voor artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

Met andere woorden, het komt op grond van paragraaf 2 van artikel 44 aan de gemachtigde toe te beoordelen of de socio-economische en humanitaire situatie dermate belangrijk is dat hij omwille van die elementen al dan niet afziet van de intrekking van het verblijf. Artikel 44, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft geen betrekking op het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar wel op de beslissing van de mogelijkheid tot intrekking van verblijf.

Echter, uit de motieven gewijd aan het onderzoek naar de socio-economische en humanitaire omstandigheden zoals vereist door artikel 44, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde de elementen inzake het verblijf, de leeftijd en gezondheidstoestand, de integratie en economische situatie voor het overgrote deel heeft beoordeeld in het licht van een terugkeer naar het herkomstland in plaats van in het licht van de vraag of deze elementen dermate zijn dat de gemachtigde afziet van de beslissing het verblijf in te trekken (dan wel te beëindigen). Zo leest de Raad: *“Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (Attest van Immatriculatie, dd. 27.04.2015) bekijken blijkt dat deze in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft en daar opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Het feit dat het huwelijk bij volmacht voltrokken werd en dat een familielid van betrokkene zijn plaats innam bij de plechtigheid, wijst erop dat betrokkene nog nauwe familiebanden heeft met zijn land van herkomst. Ook de leeftijd en gezondheidstoestand van betrokkene houdt geen*

*risico in om terug te keren naar het land van herkomst. Aangezien betrokkene op economisch actieve leeftijd is en aan de slag is, is het redelijk aan te nemen dat zijn leeftijd **een terugkeer naar het land van herkomst hem niet hindert**. [...] Wat betreft de economische situatie legt betrokkene een attest van tewerkstelling, loonbrieven, drie aanslagbiljetten personenbelasting en aanvullende belastingen en een attest van het OCMW Mortsel voor. Een tewerkstelling getuigt niet van een zekere mate van integratie **die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou kunnen staan**. Immers tewerkstelling is een noodzakelijkheid om te kunnen voorzien in bestaansmiddelen om een min of meer menswaardig leven te kunnen leiden. Betrokkene kan zijn werkervaringen en de wil om te werken aanwenden **in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan**.”*

De Raad volgt verzoeker dan ook dat niet op afdoende wijze is gemotiveerd over de integratie en tewerkstelling (economische situatie) in het licht van een eventueel verder verblijf van verzoeker in België om humanitaire redenen. De afweging is thans gebeurd in het licht van een terugkeer naar het herkomstland en ook in de nota voert verweerder aan dat niet ernstig kan worden voorgehouden dat bv. de leeftijd niet moet worden benaderd in het licht van een terugkeer naar het land van oorsprong. De beoordeling in het licht van een verwijderingsbeslissing is echter neergelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en verschilt dus van de beoordeling waartoe de gemachtigde gehouden is bij de intrekking van een verblijf zoals blijkt uit artikel 44, § 2 van de Vreemdelingenwet of waartoe hij gehouden is bij de beëindiging van een verblijf zoals blijkt uit artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. De Raad volgt dan ook in casu het standpunt niet van verweerder in de nota dat de gemachtigde uitvoerig heeft gemotiveerd waarom de stukken “het behoud van het verblijfsrecht niet kunnen rechtvaardigen”.

Een schending van de motiveringsplicht in het licht van artikel 44 van de Vreemdelingenwet wordt in de aangegeven mate ook op deze grond aangenomen.

Geheel ten overvloede stelt de Raad ook vast dat de gehele motivering waaruit blijkt dat de gemachtigde geen belemmering ziet voor een terugkeer naar het herkomstland, haaks staat op de beslissing “zonder” bevel om het grondgebied te verlaten. Minstens is de bestreden beslissing op dit punt bijzonder tegenstrijdig.

Ten derde meent de Raad dat verzoeker een punt heeft waar hij meent dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze over zijn economische situatie (tewerkstelling) en integratie heeft gemotiveerd. De gemachtigde concludeert dat verzoeker niet aantoonde dat hij “grote moeite doet om geïntegreerd te geraken”. Verzoeker heeft evenwel volgens de bestreden beslissing onder meer het volgende voorgelegd:

- Attest OCMW Mortsel - verklaring dat betrokkene geen steun of leefloon ontvangt (d.d. 24.01.2018);
- Attest van tewerkstelling 38 u/week van 05.04.2017 tot datum van het attest (Accent, d.d. 04.01.2018);
- Loonbrieven betrokkene (Accent, periode 02.10.2017-07.01.2018);
- Aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen (d.d. 11.04.2016, inkomstenjaar 2014);
- Aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen (d.d. 19.09.2016, inkomstenjaar 2015);
- Aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen (d.d. 16.11.2017, inkomstenjaar 2016);
- Attest van inburgering: Maatschappelijke oriëntatie, Nederlands niveau A1 - Breakthrough, mondeling en schriftelijk, Nederlands niveau A2 - Waystage, mondeling en schriftelijk (Agentschap integratie en Inburgering - provincie Antwerpen, d.d. 05.10.2016);
- Ontvangstbewijs inschrijving register kluswoning (de ideale woning c.v., d.d. 10.01.2018).

De gemachtigde meent dat het hebben van tewerkstelling en een dak boven het hoofd respectievelijk een “noodzakelijkheid is om te voorzien in bestaansmiddelen om een min of meer menswaardig leven te leiden” of dat het “hebben van een dak boven het hoofd behoort tot de basisbehoeften om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven”. Verzoeker kan evenwel gevolgd worden dat dit standpunt in casu “betwistbaar” of kennelijk onredelijk is. Hij voert immers terecht aan dat verzoeker zich er wel degelijk mee had kunnen vergenoegen te leven op de kosten van Mw. F.A. doch in zijn eigen tewerkstelling en onderhoud heeft voorzien. In het administratief dossier zit een uitgebreid aantal loonfiches van de Belgische referentiepersoon, dermate dat verzoekers tewerkstelling in casu niet op redelijke wijze louter kan worden aanzien als noodzakelijk om een min of meer menswaardig leven te kunnen leiden. Het hebben van een dak boven het hoofd is inderdaad een basisbehoefte, doch verzoeker stipt terecht aan dat hij hiervoor zelf instaat op grond van zijn tewerkstelling.

Waar de gemachtigde nog stelt dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet worden “al dan

niet" werden opgebouwd onder valse voorwendselen, heeft verzoeker opnieuw terecht aangestipt dat het feit dat de gemachtigde van oordeel is dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van valse voorwendselen en hij dus "kan" overgaan tot de intrekking van het verblijf conform artikel 44, § 1, niet uitsluit dat moet rekening gehouden worden met het bepaalde in paragraaf 2 als hij een intrekking overweegt. Indien om het even welke elementen in het licht van paragraaf 2 nooit aanleiding kunnen geven tot het niet overgaan tot een intrekking, is deze paragraaf zinledig. Bovendien en niet in het minst stelt de gemachtigde zelf "al dan niet opgebouwd onder valse voorwendselen" zodat het erop lijkt dat de gemachtigde zelf twijfelt aan het feit of alle voorgelegde elementen van integratie en economische belangen voortvloeien uit valse voorwendselen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt eveneens.

Uit al het voorgaande blijkt dat het middel in de aangegeven mate gegrond is.

Tot slot voert verzoeker aan dat de gemachtigde met diverse stukken die hij heeft voorgelegd in verband met zijn integratie geen rekening heeft gehouden. Verweerder stelt dat het om vage beschouwingen gaat, maar verzoeker verwijst in het verzoekschrift concreet naar zijn inventaris en het bewijs van gemeenschappelijke aankopen met Mw. F.A. en het hebben van een gemeenschappelijke rekening bij Belfius. De Raad stipt aan dat ondanks het lijvig administratief dossier de stukken die in het kader van het socio-economisch onderzoek werden overgemaakt allen ontbreken. Er ligt enkel een stuk voor dat op 26 januari 2018 in het licht van dat onderzoek 39 pagina's zijn overgemaakt door de Vreemdelingendienst van Morsel Die zitten evenwel niet in het dossier. Grotendeels heeft verzoeker wel bij zijn verzoekschrift de stukken gevoegd die worden opgesomd in de bestreden beslissing, maar de bewijzen van de gemeenschappelijke aankopen en gemeenschappelijke rekening worden niet opgesomd in de bestreden beslissing. De Raad is door het niet voegen van de voorgelegde stukken in het administratief dossier niet in de mogelijkheid hieromtrent zijn wettigheidstoets uit te oefenen en na te gaan of dienaangaande de formele motiveringsplicht werd gerespecteerd. Dit leidt ook tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 april 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES